

KLEDING MIRANDA: NÜMPH (A-JOUR GEBREID VEST), GRAUMANN (WITTE JEANS), MANGO (PUMPS), MAXIME, WE FASHION (METALLIC BOMBERJACK), RETOUR DENIM (T-SHIRT), AMERICA TODAY (ROZE RIBCORD BROEK), SCAPINO (SNIJAKERS), LINDE, MANGO KIDS (BLOES), CKS KIDS (ZILVEREN BROEK), GRACELAND (SNEAKERS)

“Het was puur overleven, maar ook duidelijk: *de kinderen waren het belangrijkste*”

“Niet alleen het verdriet, ook het geluk komt dieper binnen”

Het leven van haar dochters was pas net begonnen toen dat van haar man eindigde. Tien jaar geleden stond Miranda van der Vegt (44), moeder van Maxime (12) en Linde (10), er ineens alleen voor.

“Oké, nu ga ik het dus in mijn eentje doen. Naast het verdriet en het ongeloof was dat mijn eerste gedachte toen mijn man overleed. Het was ook een soort berusting: vanaf nu zijn onze dochters van twee jaar en zes weken mijn verantwoordelijkheid. Die ochtend, nu tien jaar terug, stond ik op het punt om met onze baby Linde naar buiten te gaan. Ik was opgewekt, over een paar maanden zouden we met z'n vier-tjes naar Milaan verhuizen, ik had zin in dat avontuur. Toen de politie aanbelde, dacht ik aan een inbraak in de buurt. Maar ze hadden mijn man gevonden. Dood. Zelfdoding zeiden ze. Ik dacht dat het een vergissing was. Ik belde nog naar zijn werk om te vragen of hij daar was aangekomen. Ik weet dat Ronald nooit bewust uit het leven zou stappen. Normaal gesproken was hij de vrolijke, lichtvoetige van ons twee, maar de paar weken ervoor was hij enigszins uitgeblust. Niet gek, vond ik, gezien zijn gependel van en naar Duitsland voor zijn baan, de drukte van twee kleine kinderen, de aanstaande verhuizing naar Milaan. Hij sliep al een tijdje slecht, en vermoedelijk reed hij die nacht om die reden alvast vanuit Duitsland terug naar huis. Ik denk dat hij onderweg in een psychose is geraakt waarin hij onbewust heeft gehandeld. Buiten-jezelf-doding noem ik het. Als een ongeluk in zijn hoofd, een soort kortsluiting.”

Opgeven was geen optie

“De dag dat Linde voor het eerst naar school ging, herinner ik me nog goed. Na vier jaar had ik eindelijk een ochtend voor mezelf en ik stortte in. Ik was óp en heb toen een paar maanden nauwelijks gewerkt. Meteen na de dood van Ronald was met name het vaste ritme van baby Linde mijn redding. Ik moest door. Ik creëerde tijd voor mezelf door de kinderen te

laten ontbijten in hun duo-kinderwagen waarmee ik vervolgens rondjes rende door het park. Wat dat betreft was het ook een duidelijke periode: de kinderen waren het belangrijkste, klaar.

Hoewel het puur overleven was, genoot ik wel van dingen. Als je diep in je verdriet zit, dicht bij jezelf, dan komen de mooie dingen ook dieper binnen. Omdat Ronald en ik van fietsvakanties hielden, heb ik anderhalf jaar na zijn dood twee maanden door Frankrijk gefietst met de meiden. Op een tandemfiets met daarachter een kar met de meiden en een tent. Nu denk ik: hoe deed ik dat? Maar het paste in mijn proces. In het begin vertelde ik op elke camping mijn verhaal, met tranen en al. Maar geleidelijk aan voelde ik me sterker worden.”

Altijd alles alleen

“Kort voor zijn dood zaten Ronald en ik op de bank trots te genieten van Linde op mijn schoot en Maxime die op de grond speelde. ‘Die diepe liefde voor je kinderen kun je met niemand anders delen’, zeiden we toen. Ik had de kinderen maar wat graag die liefde van twee kanten gegund. Dat vind ik moeilijk.

Met Ronald verdwenen er meer dingen uit mijn leven. Zo organiseerden we samen graag feestjes en etentjes. Maar in mijn eentje koken, mensen uitnodigen, voor de gezelligheid zorgen en ondertussen de kinderen regelen, dat kon ik niet. Ook voor een nieuwe relatie was geen ruimte, maar nu de kinderen ouder zijn, sta ik er wel voor open. Je doet het toch maar allemaal in je uppie. Oftewel: ‘AAA’, zoals we dat binnen weduwengroep Netwerk Hemelrijk noemen, het Altijd Alles Alleen doen. Je kunt nog zo fijn advies krijgen van je moeder of je zus, uiteindelijk moet je er toch zelf staan. Jij bent eindverantwoordelijke en niemand anders, hoe lief ze je ook

helpen. Dat is pittig. In elke levensfase van de kinderen gebeurt weer iets wat je niet kunt delen.

Juist omdat het alleenstaand ouderschap enorm intensief is, ervaar ik het ook intenser. Zoals je in je eentje anders, mischien wel meer, geniet van een uitzicht of een strandwandeling. Als ik naar een sportwedstrijd van onze dochters kijk, wil ik niets liever dan die trots delen met Ronald. Maar juist door het alleen te beleven, komt het extra binnen, lijkt wel. Hetzelfde als ik op een speciale avond samen met de meiden lekker in bad chips zit te eten. Op zulke momenten geniet ik voor twee.”

Om het onuitlegbare uit te leggen aan haar kinderen schreef Miranda het boekje Twinkel en de Wemelwolk over de buiten-jezelf-doding van haar man.

BOM OF BAM

In 1978 was de 28-jarige Cecile Jansen de eerste Bewust Ongehuwde Moeder. In de jaren 70 en 80 kozen de meeste BOM'ers er uit maatschappijkritische overwegingen voor om zelf een kind te krijgen. Dat is iets anders dan de tegenwoordige BAM'ers. Een Bewust Alleenstaande Moeder is een vrouw met een kinderwens, maar zonder partner. Hoeveel vrouwen jaarlijks moeder worden via bijvoorbeeld een kennis of goede vriend is niet bekend. De schatting is dat jaarlijks zo'n 2000 singles ervoor kiezen om in hun eentje moeder te worden.

Bron: CBS/Nederlands Jeugdinstituut